

DE RUITER.

Dat men eens in zijn leven laf kan zijn, en d a n nooit meer? Ja, dat geloof ik.

EVERT.

(bewogen) Dat dacht ik niet . . . dat kon ik niet denken! Mag ik . . .? mag ik hopen . . .?

DE RUITER.

Ik zal een goed woord voor je doen bij de Admiraliteit van de Maze; maar je hebt weer te beginnen van onder op.

(in de verte het steeds nader komend gegons eener volksmenigte.)

EVERT.

(voor hem neervallend.) Beste-vaër! Beste-vaër!

DE RUITER.

Maak nu dat je wekomt *(Evert wil gaan)*. Je vergeet je mes.

EVERT.

(het haastig opnemend en ver weg werpend.) Ik koop gauw een ander, Admiraal!

(drommen van mannen en vrouwen; onder de voorsten: Wim en Ruur. De jonge paren komen over het duin op den achtergrond. Stadshellebardiers dringen de menigte terug, zoodat deze zich verdeelt op den achtergrond en voor de taveern. De Gekommitteerde uit de Staten van Zeeland; de leden der Vroedschap van Vlissingen. Algemeen hoezee! Zoodra de Ruiters de Hooge Overheid bespeurt, werpt hij den mantel af en ontbloot hij zich het hoofd.)

DE GEKOMMITTEERDE.

De Heeren Staten van Zeeland achten geen lof groot genoeg om Uw *conduite* te prijzen. Gelief u te dekken! *(Mijnheer de Ruiters doet het. De leden der Regeering ontblooten zich het hoofd; al de burgers doen des gelijks.)*

DE GEKOMMITTEERDE.

(krachtig en beziel.) De ziel van 's Lands vloot, de machtige hand, die de maat sloeg in 't grof muziek van zoo vele duizenden kartouwen, den Luitenant Admiraal-generaal der Unie, eere en dankbaarheid!

WILLEM en RUUR.

Leve Beste-vaër!

ALLEN.

Leve Beste-vaër!

(dadelijk na de woorden van den Gekommitteerde, hoort men de klokken beieren en 't geschut in de verte losbranden. Bij't gejuich van: leve Beste-vaër! tillen eenige vrouwen de kinderen in de hoogte, wijzende op den grooten man.)

Vierde Tafereel.

Woning van Alida Fans, weduwe de Ruiters.

Een vertrek, sober maar niet schamel gemeubeld. Op den achtergrond deur en twee vensters, uitzicht gevende op de huizen in de straat. Links een deur